

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цена му е за три месеца 4 цванцјика.

№ 39.

НЕСРЕЊНА.

Тихимъ ветромъ таласа се
У долини ливада,
Сунце съ небомъ опрашта се
И за брдо запада:

А девојка на извору
Бело лице умива
И у бистру ладну воду
Топле сузе пролива.

Ту кошута млада стон
Па е мирно гледала
И чекаю' да с' напои
Девојку е пытала:

„О девојко сунце сјајно,
Каква ти е неволя
Те ты тако тужишь тайно
У времена найболя?”

Ил' ти умре ко у роду
Надъ киме си лебдила,
Ил' т' нелюби онај, когъ бы
Ты любити желла?”

Край извора она ћути,
Изворъ само жубори,
Ветрићъ тихо травомъ шушти,
Птица съ гране говори:

„Ню свакъ люби, она плаче,
Проклета е одъ Бога
Да ню любе, али она
Да нелюби никога.“

Несрећна е то лепота,
Кою Богъ е проклео
И најлепшу сласть живота
Изъ срца јој узео!

ЗАПАЛА ПРЕРІЋ.

У последня два броя овога листа описали смо грдне а ненаселѣне пустинѣ американске. Има ѿ две: едно е сѣверна а друго јужна. Овде е речъ о сѣверной, коя се зове Преріа.

Много се ковшта приповеда како е страшно кадъ се коя одъ ти грдни пустиня запали. Онда се одъ пу-

стинѣ начини читаво море одъ ватре, па пали све што годъ дохвати; нити се онда зна стока ни зверъ а ни самъ човекъ, нити имащъ кудъ склонити се. О таквоме едномъ случаю пише еданъ путникъ овако:

Насъ три путника путовасмо Преріомъ. Три дана тражисмо чисте а скорашнѣ воде, па текъ трећій данъ у вече нађемо еданъ потокъ. Поседамо край нѣга, па онда наложимо ватру да поплашимо курыке ако одкуда дођу. Па онда се замотамо свакъ у свой покривачъ, те легнемо спавати. Кадъ ноћу, а у еданпутъ стану намъ конѣ нешто лупатати. Я помислимъ да иду курыци, па наслонимъ уво на землю да ѿ по ходу познамъ ако иду. Но нигди курыка, него ветаръ дува прозь коровъ, те само коровъ шушти. А кадъ се конѣ зато опетъ све нешто већма усплаире, па стану единако лупати о землю, а я се и опетъ дигнемъ, па обазревши се на све стране, угледамъ далеко на сѣверу како се пустиня нешто яко црвени.

Ветаръ стане. У еданпутъ зашушти нешто издалека, а то е увекъ знакъ да иду или говеда или и друге какве животинѣ а у чопорима. На то и конѣ наши стану кидати уларе да беже. „Устайте браћо!“ повичемъ оной двоици. „Брже устайте, па седлайте конѣ да се избавимо живи! Сва е пуста у пламену, па биволи изъ нѣ ето иду управо на насъ!“

Обоица поскачу на ноге, па брже оседламо свакъ свога коня, те на вратъ на носъ окинемо преко пустаре, а конѣма попустимо узде да насъ носе куда ѿ годъ нагонъ вуче. У той хитнѣ сети се само еданъ понети свой покривачъ, а двоица свое заборавимо.

Бегасмо читавъ сать, кадъ али у еданпутъ затресе се иза насъ земля а издалека зачу се некакво муканѣ и урлеканѣ. Као оно стрела пролеташе поредъ насъ и срне и елени и курыци и пантири и читава стада дивльи коза а за нѣма и еданъ великій биво а самъ самцатъ.

Конѣ наши бегаше колико игда само могоше, а нама се одъ тешкогъ страха опетъ учиникао да се и непомичемо съ места. Еданъ лепъ а већъ сустао елень протрчи бащъ покрај насъ, па онда одъ тешкога умора у еданпутъ се спотакне, па ту и мртавъ остане. Кадъ мало после, а текъ и грдни биволи и дивльи конѣ и лютѣ ягуари и медведи чопорима затутнѣ иза насъ, али јошъ за едно четвртъ милѣ далеко одъ насъ. Конѣ подъ на-

ма стану клецати, а мы да поумиремо одъ страха! Юшъ само неколико минута, па смо пропади!

Но на срећу онай нашъ другъ, што се оно мало пре сети понети и покривачъ, домисли се нечему, па намъ повиче: „Доле съ коня, па брже скидайте са себе и халъине и кошулѣ и све што годъ хвата ватру, па онда еданъ држите конѣ!“ Кадъ то рече, а онъ запали парче труди на валѣи одъ пиштоля, па онда одъ наши и свои халъина наложи велику ватру, ка кою после бацимо и корова и сува ђубрета одъ бивола.

Дигне се великѣи пламенъ одъ наши халъина. Мы одма погледамо на кою ће страну садъ далѣ одъ насъ они биволи и дивлѣи конѣи и ягуари и медведи, што су иза насъ. Али они, кадъ виде ватру, стану юшъ већма мукати и урлекати, па се у ономе и страху и гнѣву устреме управо на насъ. Већъ ѣмъ лепо распознамо и копиту одъ копите и рогъ одъ рога и већъ ѣмъ видимо и пену на усти, кадъ али ватра наша мало по мало, па најпосле и сасвимъ дотрае. Шта ћемо садъ? Юшъ 10, юшъ 9, юшъ 8, юшъ само 7 минута, па ће насъ смождити!

Обневидимъ обнесвестимъ се; полегнемъ га земљу, па покрѣмъ лице, те чекамъ юшъ само да ме сможде! — У еданпутъ се нешто издалека као распукие яко. Биволи замуче као да ѣй има милионима! — Земля се яко затресе. Нешто протутнѣи покрай мене као годъ оно да громови едно друго гоне!

Топотъ се мало поудалѣи. Я прогледамъ, па кадъ тамо, а имамъ шта и видити — Нити ту бивола ни дивлѣи коня ни лютѣи ягуара ни медведа, него стое коегди по изгаженоме трѣиу само очупане длаке нѣиове!

То е захвалити само ономе другу нашемъ, што се оно досети запалити намъ халъине и кошулѣ. Онъ т. е. никако неклону духомъ него се брже домисли па узме едну флашу одъ коже а пуну ракѣи, па е бацѣи на ватру, те се распукие. Па то е оно што се отоичъ распукиу докле я оно лежахъ обнесвешѣенъ на землѣи. Одъ тога се биволи и сви други зверови поплаше, те се кудкои разбегну.

Али се на томе юшъ све несврши, него изъ корова наново посукляю юшъ читаве поворке одъ чопора други зверова, но само манѣи опасны. Ватра буде све већа и већа а све ближе насъ. Већъ и страханъ пламенъ стане лизати выше насъ. Мы брже наново оседламо поодморене конѣи да бегамо далѣ. Али куда? Ако ћемо унапредакъ, несмемо одъ толики лютѣи зверова. Ако ћемо натрагъ, несмемо ни погледати на синѣ море одъ ватре. Выше насъ лиже страханъ пламенъ и текъ што насъ недохвати!

Зажмуримо, па пристанемо и сами за онѣи зверовѣи, кои садъ већъ више нису тако лютѣи као што е страшна ватра иза насъ и надъ нама. Ошинемо конѣи што брже можемо. Пена ѣй спопадне, па већъ клецаю ногама, већъ су близу и да мртви падну одъ тешкога витланя. Кадъ али у еданпутъ чопори зверова испредъ насъ нагрну едно на друго чисто у катове, па се онда у еданпутъ сви стрмоглавце стрпоштаю у некакву страшну провалѣю, коя рекао бы нема дна; а и мы за нѣима.

Ко ће описати онай нашъ страхъ? Доле рекао бы милионима лютѣи зверова стоимо башъ на сами леѣи. Хилядама стое лешеви одъ раздрусканы бивола едно на друго исповалѣни, а мы одозго. Око насъ се зверовѣи, у коима юшъ нешто има живе душе, гняве и даве и боду и уедаю. А кадъ горе погледамо, а оно пламенъ, страханъ пламенъ лиже, па часъ куша пребацити се и на ону страну провалѣи а часъ опетъ стане лизати доле на насъ. Већъ стане избѣити и сатъ, последнѣи сатъ жалостноме нашемъ животу, кои намъ и онако юшъ само о сенки одъ живе душе виси!

Самъ Богъ насъ охрабри и умудри, те се домислимо бржеболѣи потражити гдѣигодъ у провалѣи какво место куда ћемо се моѣи склонити одъ ватре. Па на своѣи конѣи нагнемо на вратъ на носъ онако преко лешева одъ бивола и дивлѣи коня и ягуара и медведа и пантира и курачѣи и свакояке дивлячи. Одъ великога страха одъ ватре чисто и неосетимо да ли бежимо каквомъ лепомъ равницомъ или башъ преко свѣи ти страха.

Богъ намъ помогне, те наћемо едно згодно место башъ украй потока, кои провалѣиомъ жубори. Тамо наћемо и лепе скорашнѣи траве за конѣи; но они е нехтедоше ни окусити него пообараше главе доле, докле као къ себи дођу одъ онога великога страха и ужаса.

Међутѣи различитѣи зверовѣи, кои юшъ зазираху одъ ватре, единако чопоръ за чопоромъ далѣ бегаше крозъ еданъ излазъ одъ друге стране провалѣи. Земля и стѣне тресоше се одъ нѣиовогъ топота. А доиста и быяше юшъ опасно, ербо ветаръ стане юшъ жешће дувати па преносити ватру и на другу страну провалѣи.

Та страха та подржи тако единако юшъ пуна 2 дана. Другѣи данъ у вече чуемо како яко пуцаю громовѣи. Отуда помислимо да гдѣигодъ наполю мора бити великога плюска, па се обрадуемо што ће се еданпутъ угасити ватра. Тако и буде.

Трѣиѣи данъ изютра, пошто већъ неимасмо ничега бояти се, поћемо далѣ да наставимо свой путъ. Па ударимо онѣи истѣи излазомъ изъ провалѣи, коѣи оно пре 2 дана бегаше зверовѣи одъ ватре. Предъ подне будемо већъ наполю. Шта коешта страшно невидимо! Докле годъ могосмо окомъ догледати, немогосмо ни едне сламке видити на синѣи пустыньѣи. Све то ватра, страшна она ватра попали. Хилядама лешеви одъ зверова стаяху коегди исповалѣни, гдикои полакъ а гдикои и сасвимъ печени.

Предъ вече доспемо на едну лепу широку реку, па прећемо на ону страну. Каква велика разлика садъ између ове и оне друге стране! Стои лепа поляна и на нѣиой скорашня трава, па гдишто накићена различитѣи лепѣи а мирисавѣи цвећемъ.

Поћемо далѣ; кадъ тамо, а имамо шта и видити. Свакояки зверовѣи, кои само моглоше живе душе изнети изъ страшне оне ватре, растркано леже хилядама на лепой скорашнѣи травѣи, па се облизую одъ радости што су се спасли. Страшни биволи и дивлѣи конѣи, хитре срѣи и лепѣи елѣи, троѣи медведѣи и пакостни вуци, дивлѣи козе и брзи пантери, лютѣи ягуари и кротка теладъ — све то стоѣи садъ измешано и као помирено едно съ другѣи!

Захваливши милостивою десницею божію, која насъ и саме невиђено спасе одъ онолике страхоте, наставимо свой путь далѣ, па после неколико дана сређно приспемо свакъ својој кући.

ДОМАЊИ ТЕАТЕРЪ.

Писаръ. Ето сви се грађани туже да скупо продајте месо. За то сте овамо позвани да вамъ се закаже да га одъ садъ евтиніе продајте.

Касапниъ. Та ние могуће евтиніе продавати га, ербо нико недотеруе волова на продаю. На пияци нема ни едногъ на продаю.

Писаръ. То я неверуемъ. Зато ћу я сутра самъ са комисиомъ изићи на пияцу да видимъ.

Касапниъ. Е онда ће њи бити на пияци.

Ѓакъ. Ево учитељу поздравіо васъ тата и послао вамъ еданъ дукатъ да ме болѣ учите.

Учитель. Хвала хвала, а што е то чиніо? То е много одъ њгове стране.

Ѓакъ. И мама каже да е много, али тата ние имао ништа ситніе, па каже: нека носи ѓаво!

Патролција (виче.) Ко иде?

Гласъ изъ мрака: Наши смо.

Патролција. А ко си ты? камо ти фенѣръ? (А она њути па иде своимъ путемъ.)

Другіи патролција. Ѓути, заръ невидишь да е господињ!

Први патролција. Како ћу видети кадъ е мракъ! А по чему ты познаешъ да е онъ господињ?

Другіи патролција. Та по томе; кадъ му мало пре неко рече: „лаку ноћ!“ а онъ му одговори: „слуга покоранъ.“

МРВИЦЕ

У 5 касапница бечки, гди се продае коньско месо, распродано е неке године едно 472.000 фунтій меса коньскогъ све по 5 вр. сребра.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

Најновія депеша лорда Раглана одъ 28. Апр. явля, да су Руси тай данъ изютра са много войске искочили изъ Севастополя противъ десны а предњи енглески прокопа, али су вели, опетъ одмахъ узбѣени натрагъ. Тако су исто, вели, прошли Руси и кадъ су по другіи путь искочили противъ исты енглески прокопа. Енглези су се, вели, при томе врло храбро држали. Руси су, вели, много штете претрпили.

— Русима на Криму единако а одъ сви страна долази јошъ войске, коју они одмахъ оправљаю нешто у Керчь а нешто у Кафу. У Перекопу очекују свакиј часъ да дође и великии Князь Михаило, кон ће њи у Севастополь да управља топцијскомъ радњомъ.

Међутимъ и саюзницима единако долази јошъ войске, и то свакиј данъ по много тако, да неки отуда већ праве предрачуњ, па кажу да ће јошъ за 20 дана, ако њимъ дотле единако по толико войске уздолази, имати одмахъ 70.000 више войске. А кадъ се та войска скупи уедно са войскомъ одъ 166.000 мом, које кажу да већ имаю саюзници, онда ће то рећи имати јошъ врозъ неколико дана већ 236.000 войске.

— Осимъ 1000 мом. сардинске войске, која већ оперира на Криму, иду тамо на 26 лађа јошъ 606 официра, 11.609 просты войника, 1973 коня и мазге и 499 кола сардински. Осимъ тога купи Сардинія јошъ 13.000 стары войника, кон су кућама своимъ поодпуштани были. Отуда неки заключую да ће Сардинія и преко уговора свогъ са саюзницима, по коме е дужна дати само 15.000 войске, послати на Кримъ и ти 13.000 мом. јошъ войске. Но то ние веровати него е пре разумети тако, да ће ти 13.000 мом. заменити народну сардинску гарду у земљи, ербо кажу да е краљ науманъ распустити народну гарду, па зато су сви официри одъ те гарде већ подавали оставке, ербо њимъ е то криво.

— Око Одесе врзу се нешто 5 саюзнички пароброда, а неки кажу само 2.

У парламенту енглескоме кажу да е до сада одъ енглеске стране погинуло на Криму свега само 1360 людиј, а ранино е само 4540 людиј, а одъ рана е уириъ 261 човекъ; а одъ коня енглески погинуо е коегди у боевима само 381, а 1466 коня страдало е другіе а не у бою. А „одъ Руса,“ кажу, пало е, одкако се ово ратъ води па до сада, већ 247 000 людиј. Но то е врло неизвестно речено, па незна се да ли е оно „одъ Руса“ разумети тако, као да е толико Руса пало, или е разумети тако, да е одъ руске руке толико саюзника пало, као што ће по свој прилици и бити.

Потврђуе се да су Енглеска и Француска оправиле Шведској ултиматъ, коимъ енергично захтеваю да се Шведска изясни хоће ли бити на руској или на саюзничкој страни, а немогу трпити да она и далѣ буде тако само неутрална. Збогъ тога се Шведска садъ на вратъ на носъ яко оружа, а међутимъ јошъ ништа неодговара Енглеској и Француској на ултиматъ.

Лордъ Дерби хтео е саставити друго министерство а садашнѣ Палмерстоново да се збаџи. На то су у парламенту редомъ казивали чланови шта кон о томе мисли, па су 71 казали да се збаџи а њи 181 да и далѣ остане садашнѣ министерство. Те тако и буде.

— Правительство енглеско, као што смо у последнѣмъ броју овога листа већ навестили, показало е парламенту акта бечке конференцие. Та акта тичу се познате четири точке, но несадржаваю ништа ново, што читателњима небы већ познато было. Све т. е., што се у њима садржава, може се укратко казати да е то, да су саюзнички пуномоћници предложили рускимъ пуномоћницима познате четири точке, а руски су пуномоћници пристаили на њи. Но кадъ су се после саветовали и о томе, како ће се те точке и извршити моћи, а сви пуномоћници сложили су се само у првимъ двема и у последњој точки; а што се тиче треће и најглавније точке, нису се могли погодити. Збогъ тога садъ настављаю далѣ ратъ, да оружјемъ расправе што немогу преговорима.

— Између Букурешта и Цариграда направиле се гвоздении путь о францускоме трошку; збогъ чега е у Букурештѣ већ дошао и инцивиръ францускии, Баланъ.

— Аустрија е већ заключила, а Пруска башъ садъ заключава са Русіомъ уговоръ о томе, како да се руски телеграфни саставе са телеграфима аустријскимъ и прускимъ.

— Управитель шпаньолскии на острову Куби добио е изъ Мадрита заповестъ одмахъ позатворати све Сѣвероамериканце па и конзуле њинове на Куби, како дођу сѣвероамерикански своевольци, кон тамо са непријатељскомъ намеромъ већ иду.

— Пиянори е 2. Мая у 5 сатїи изютра погублѣнъ зато, што е пуцао на цара Наполеона. Кады су га узимали на испитъ, а онъ е много коешта признао, са чега се после заключило да е то радїо у завери са бегунцима у Лондону.

— Грофъ Дундоналдъ опетъ излази свету на очи са своимъ предлогахъ. Онъ е т. е. садъ опетъ световао парламентъ и правительство енглеско да га еданпутъ послушаю, па да га пуште часкомъ освоити тай Севастополь и Кронштатъ и т. д. Онъ се обрне, као што знамо, освоити та два града најдалъ за 10 дана. А да то и испуни, измислио е онъ самъ некакву особиту паклену машину, одъ кое веѣхъ не може бити страшнїе. Па правительство и парламентъ енглескїи садъ су одредили еданъ одборъ, кои донста веѣхъ разматра нѣговъ предлогъ. А што се тиче трошка, то ће га богати трговци водити на акціе. Међутимъ тай предлогъ нїе текъ садъ и на брзу руку правлѣнъ, него га е Дундоналдъ предлагао готовогъ јошъ 1813. год. принцу регенту енглескоме. После ни самъ Дундоналдъ нїе некїи незнатанъ човекъ. Отацъ му е био кемикеръ а стриць славанъ адмиралъ, кон е 1814. год. кадъ е Енглеска имала ратъ са саединѣнимъ американскимъ државама, освоїо и разорїо Вашингтонъ. Па и онъ самъ служио е кодъ силе на мору. 1806. год. као командантъ одъ едне фрегате разорїо е у рату енглескоме противъ Француске еданъ градињъ барселонскїи. 1809. год. много е помагао разорити француску флоту на ушћу одъ реке Шаранте. Но кадъ е после тога мануо войничку службу, па стао у парламентъ, а онъ е, осимъ што е избаченъ изъ парламента, био и 1 годину дана у тавници и платїо е 1000 фунтїи штерлинга глобе зато, што е лажљиво разнео био да е Бонапарта дао оставку, па е тимъ јакъ наудио берзи лондонској. Но народъ га е тако јакъ волио, да га е после опетъ, кадъ е пуштенъ био изъ тавнице, наместио у парламентъ. Доцнїе отишао е у Америку и тамо е 1818. год. управљао Киљанскомъ а 1822. и бразилїанскомъ силомъ на мору, при чему га е бразилїанскїи царъ Петаръ 1823. год. наименовао за маркиза муранайскога. А кадъ су се после Бразилїа и Португалїа опетъ помирили, а онъ се опетъ вратио у Енглеску, гди е 1826. год. саставїо едну войску енглеску за Грчку, али е текъ предъ 1827. годину припео съ нѣомъ у Грчку. После е наименованъ био за главнога адмирала енглескогъ у Грчкој, гди е требїо гусаре грчке на Архипелагу, али и више штогодъ израдити нїе могао збогъ сметнїа. Но био е насиланъ тако, да су Грци на нѣга после омрзли, те тако се 1828. год. вратио натрагъ у Енглеску, и неживши се грчкому правительству. А 18. Септ. те исте године отиде опетъ у Грчку на енглескоме пароброду „Блинской“, али га тад. првїи грчкїи министеръ Каподистрїа дочека еднимъ своимъ оштримъ писмомъ, коимъ му на кратко каже „да Грчкој садъ више нїе ни одъ какве потребе нѣгова услуга кадъ нїе пре дошао, ербо Грчку садъ веѣхъ закланїю велике силе.“ На то онъ изяви да више неће да управља паробродомъ „Блинскомъ“, но Грчка да му по обећанїю за добре услуге нѣгове, башъ ако су и одоцнїе, зато опетъ плати 20.000 фунтїи штерлинга. Тако и буде. Кадъ се врати у Енглеску, а краљ Вилхелмъ IV. постави га 1831. год. за трећегъ адмирала свога съ тимъ правомъ, да ће одмахъ, како се прво упразни какво вицеадмиралско место, бити и вицеадмиралъ. На 1842. постане онъ и вицеадмиралъ а 1847. и кавалеръ одъ Батова ордена и добїе команду надъ еднимъ оделѣнїемъ флоте енглеске у среднїој и сѣвернїој Америци, а најпосле се 1851. год. опетъ врати у Енглеску као адмиралъ одъ плаветне заставе енглеске. Да

кле е Дундоналдъ знатанъ човекъ. После знамо и то, да е Енглеска јошъ онда, кадъ се пытало ко ће одъ енглеске стране управљати флотомъ противъ Кронштата, хтела нѣга истога послати место Напьера, а особито одкако е незадовољна была Напьеровомъ раднѣомъ. Дундоналдъ е јошъ онда говорїо да саюзници, овако радећи, неће никадъ ништа израдити ни противъ Кронштата ни противъ Севастополя, па е до сада и погодїо.

— Потврђуе се што смо несїи данъ явили да грофъ Неселроде неће више бити државнїи канцлеръ; но само неће на нѣгово место доћи Блудовъ, него Ермоловъ.

Ермоловъ.

Алекса Петровиѣ Ермоловъ, новїи рускїи министръ инострань дѣла на место грофа Неселрода, родїо се 1778. године. Нѣгова е породица врло позната и почитована у свој Русїи. Онъ е у младости своїој кодъ своекуће врло приљжно учио науке. После е стао у войничку службу. Био е и у боевима одъ 1805. и 7. а тако исто и 1812. и 13. год. 1915. заповедао е другимъ корпусомъ руске войске кадъ се подъ Барклаїомъ де-Толи изъ Польске на Райну кренула. 1817. постао е губернаторъ у закавказскимъ областима и био е главнїи командантъ кавкаској войсци. У исто време е и као изванреднїи посланикъ ишао у Персїю. Мало примера има у исторїи посланства, кои бы се могли навести да су онако сїини и велики были као то нѣгово посланство у Персїю. Съ нїимъ е ишао и цвѣтъ одъ рускогъ племиѣства. Онъ е и постигао свою цѣль и израдїо да ослаби упливъ Енглеској у Персїю. У Кавкаској е велике заслуге учинїо, населбине и трговину непрестано подизао. 1820. заповедао е онъ тамо надъ 100.000 войске. 1826. одбїо е и страшно потукао Персїянце кадъ су подъ Абасъ-Мирзомъ ударили на Русе. 1827. потукао е на све стране Черкезе и протерао е неверногъ Амуладъ - бега. Али усредъ ти свои послова и побѣда падне кодъ цара у немилость месеца Новембра 1827. Паскїевїиѣ буде поставлѣнъ за главногъ команданта войске противъ Персїе, а Ермоловъ врати се у Москву, гди е све време на миру а у непрестаноме читанїю и ученїю до сада проводїо. Премда е старъ, зато е опетъ врло здравъ. Радо се шали а у шали удара преко носа. Збогъ тога е у ранїа времена врло много непријатеља добїо. Онъ е у Русїи и као списатель познатъ, ербо осимъ што е нѣгово посланство у Персїю и ратованїе 1812. године описао и издао, израдїо е и многе научне предмете. Она нѣгова спољашнїа а лична величественость, оно нѣгово повераванїе и дружественость спрамъ солдатїи, па онда и особитїи даръ нѣговъ за оснїванїе и извршїванїе войнички планова, чини те га се у Кавкаској и данасъ као најболѣгъ войсковође и губернатора опоминїо.

Као што са поуздане стране чуемо, нїи е истина да грофъ Неселроде неће више бити државнїи канцлеръ рускїи, нїи е дакле истина и то, да на нѣгово место долази Ермоловъ. Напротивъ являю изъ Петербурга да е грофъ Толстой, кои е у дипломатскимъ пословима придоданъ био цару Александру јошъ докле е царъ био великїи князь, садъ стао у министерство инострань дѣла за државнога секретара; што наравно ништа несмета грофу Неселроду бити и далъ државнїи канцлеръ.

Течай новаца: сребро 128½; дукати по 5 фор. 54 врср. за банке.